

Клас: 8.

Дата: 07 травня 2020 року.

Урок № 62.

Тема: Контроль говоріння: Читання вголос тексту художнього стилю, що містить речення, ускладнені відокремленими членами

В ОКРЕМОМУ зошиті (в якому ви працюєте під час карантину) з української мови записати дату (вона написана вище) і переписати усю тему (вона написана вище після слова «тема»).

Сьогодні ми закріпимо навички читання вголос тексту художнього стилю, який містить речення, ускладнені відокремленими членами.

Усно дати відповіді на питання:

- ❖ Скільки типів мовлення в українській мові? Назвіть їх.
- ❖ Скільки стилів мовлення вам відомо? Назвіть їх.
- ❖ Навіщо нам потрібні навички читання вголос текстів різних стилів і типів мовлення? Де ми можемо застосувати ці вміння і навички?

Робота над читанням вголос.

- 1) Прочитайте текст, який вам подано.
- 2) Поміркуйте, про що в ньому йдеться.
- 3) Знайдіть незнайомі слова та поясніть їх лексичне значення.
- 4) Визначте тип, стиль мовлення (усно).

Настя Лісовська

- Отче Іване, та у нас дівка – як маківка. Хоч малюй! Ясочка, далєбі!

І кожен, хто сидів за святковим столом у холодку під грушею, повернувся до льоху. Там з-під вогкої темної погребні на тепле осоння вийшла Настя.

Буяло Зелене свято – Трійця.

Настуся помітила, що на неї дивляться, розгублено зупинилася, зашарілася і ще погарнішала.

А вони – батьки і гості – не зводили з неї очей.

Батько дивився зачудовано, немов бачив свою доньку вперше. Та воно, по правді, так і було, бо він – рогатинський священик Іван Лісовський – лише нещодавно, по Великодню, повернувся з далеких довгих походів проти татар і турків, де він благословляв козаків на бій із бусурменами, ретельно служив панахиди по загиблих і частенько сам брався за шаблю. Тож незчувся отець Іван, як вироста донька.

З сумним усміхом поглядав на сестричку Трохим – старший брат, чорнобривий статний парубок. Він згадав сієї миті, що скоро розлучатиметься з Настусею, з матір'ю, з рідною хатою, бо після жнив дядько Максим забере його, Трохима, на Січ.

А Настя справді як намальована. Великі карі очі, а над ними, мов чорні блискавки, - тонкі брови. «Одна брова варта вола», - ввернув дядько Максим. Ніжний рум'янець, біле личко, важка руса коса через плече. А ще – вишита сорочка, добре намисто, барвиста плахта і чисті білі босі ноги.

Настя ступила крок і завмерла: десь з кінця вулиці почувся відчайдушний крик, несподіваний і тривожний у свято.

А з вулиці неслося кінське тупотіння, і, вже близько, прямо за тином, озвався тонкий наляканий голос:

- Татари! Татари!

Мати вся в сльозах потягнула дочку за руку:

- Сюди, доню... Ой, горе... Ставай на коліна... Помолимося Господові – він захистить і одведе.

По кутках церкви жінки тулили до грудей немовлят, пристрасно молилися бабусі. Так минула якась година. Відтак наче вітер прошумів по церкві: прибігли хлопчики зі своїх хат:

- Горить церква отця Петра...

- Отець Петро не виходить з неї...

- Татари на сусідній вулиці...
- Наші їх косять, січуть, а ті лізуть...
- Мамо! Матусю!..

Лежить мати, підпливає кров'ю. Щось шепоче. Чує Настя:

- Доню... хоч руками задуши... бусурмена...

А Настю несуть. Через кров... по дитячих тільцях... Повітря тремтить од несамовитого, божевільного крику матерів.

- Тату! - запрачалася у віршовках Настя. – Ріднесенький мій... Встаньте, подивіться... На кого ж покинули мене?.. Добрий мій татуню...

Мовчить отець Іван. Лежить, порубаний, посічений. Приклав вухо до землі. Наче прислухається до стогону землі.

Рудобородий не дозволяє Насті іти пішаницею. Вона – на возі. У тіні брудної хала дуби.

Поривається Настя до гурту, бо соромно сидіти на возі, коли всі односельчани позбивали до крові ноги, але старий татарин силоміць притримує її, погрожує батоном.

Іноді їй здається, щ то все страшний сон, що ось-ось він скінчиться...

Ні, не сон. А батька в неї вже немає. І матері теж. Зосталися там, у рідному селі, порубані, посічені. Їх поховають люди, що надійдуть із сусідніх сіл. Чи з Теробовлі, куди, бачили односельці, таки полетіли Трохим і дядько Свирид. Тому всі очікують, раз по раз озираються: чи нема погоні? Чи не чути тупоту козацьких коней? Та чим далі, тим менше надії...

Д/з.

Ви маєте чітко (відповідно до вимог) прочитати вголос текст і надіслати мені. Але надсилати ви маєте мені не увесь текст, а половину: подобається перша частина, надсилайте у повідомленні читання вголос першої частини (десь до середини орієнтовно), подобається друга частина – читайте вголос з середини текст і надсилайте мені його у повідомленні.

Озвучений (тобто прочитаний вголос) текст надсилайте мені у **відеоповідомленні або голосовому повідомленні** на вайбер за номером: 099-64-84-572 **не пізніше 21 травня (четвер) 2020 року**, щоб я мала можливість перевірити навички читання вголос, оцінити вас і повідомити оцінки.

Завдання виконати до 21 травня 2020 року.